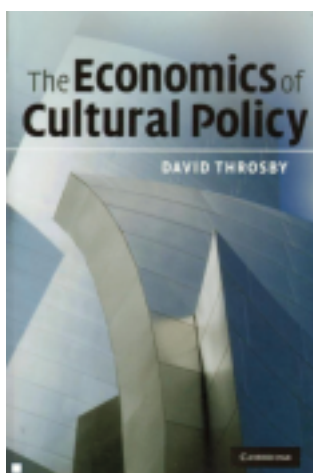

Dues formes de valor per pensar la política cultural

Published by [Interacció](#) [1] on 03/04/2014 - 15:35 | Last modification: 16/09/2026 - 08:40

La política cultural no pot justificar-se únicament pels efectes econòmics de la cultura, ni pot prescindir de l'anàlisi econòmica de les decisions que adopta. David Throsby construeix el llibre sobre aquesta doble exigència: reconèixer que els béns culturals produeixen valor econòmic i valor cultural, i dotar l'acció pública d'instruments capaços de considerar-los conjuntament. El resultat és una introducció sistemàtica a l'economia de la política cultural que amplia el seu camp des de les arts i el patrimoni fins a les indústries culturals, el desenvolupament territorial, el turisme, l'educació, la diversitat cultural o la propietat intel·lectual.

Publicat el 2010, *The Economics of Cultural Policy* respon a un moment en què la creativitat i les indústries culturals adquireixen una presència creixent en les estratègies de desenvolupament econòmic. Aquesta ampliació aporta una nova centralitat a la cultura i, alhora, afavoreix que la política cultural sigui interpretada com una extensió de la política econòmica. Throsby intervé precisament en aquesta tensió: vol mostrar què pot aportar l'economia a la política cultural sense reduir la cultura a allò que pot expressar-se mitjançant preus, ingressos o ocupació.

Una bona política cultural necessita comprendre simultàniament el valor econòmic que la cultura genera i el valor cultural que justifica la seva existència.

Aquesta distinció entre valor econòmic i valor cultural constitueix l'eix del llibre. El primer pot manifestar-se en el mercat o estimar-se mitjançant tècniques d'avaluació monetària. El segon remet a qualitats estètiques, simbòliques, espirituals, històriques, socials o identitàries que no queden contingudes en el preu d'un bé. Per a Throsby, tots dos valors poden estar relacionats, sense que l'un pugui substituir l'altre. Aquesta és la base des de la qual intenta reconciliar la racionalitat econòmica amb l'especificitat cultural.

Els primers capítols delimiten el camp de la política cultural i presenten el procés mitjançant el qual es formulen objectius, se seleccionen instruments, s'assignen recursos i s'avaluen resultats. L'economia hi aporta conceptes com els béns públics, les externalitats, les asimetries d'informació, les preferències dels consumidors i les fallades del mercat. Amb aquests conceptes, Throsby explica per què el mercat no garanteix per si sol una producció cultural socialment desitjable i per què la intervenció pública pot estar justificada.

La política de suport a les arts permet observar aquest plantejament amb claredat. Les subvencions, els premis, els incentius fiscals o el finançament institucional no responen només a la fragilitat econòmica de determinades activitats. També reconeixen que les arts generen beneficis col·lectius que no reben una compensació suficient a través del mercat. La dificultat apareix en decidir quines activitats han de ser sostingudes, segons quins criteris i

amb quina distribució dels recursos. Objectius com l'excel·lència artística, l'accés, la diversitat, la innovació o l'equitat poden competir entre ells i exigir decisions polítiques explícites.

En abordar les indústries culturals, l'autor les defineix a partir de la combinació entre creativitat humana, producció de significats simbòlics i existència de propietat intel·lectual. El seu model de cercles concèntrics situa les arts creatives al nucli i ordena la resta de sectors segons la proporció de contingut cultural que incorporen. Aquest esquema permet delimitar estadísticament el sector i defensar que les arts no ocupen una posició residual: constitueixen una font de continguts, idees i capacitats creatives que es transmeten a altres activitats culturals i econòmiques.

El concepte de capital cultural exerceix una funció semblant en l'anàlisi del patrimoni. Els edificis, els objectes, els paisatges i les expressions immaterials poden entendre's com a actius rebuts del passat que produeixen serveis culturals en el present i que han de ser transmesos a les generacions futures. Aquesta formulació permet relacionar la conservació patrimonial amb el desenvolupament sostenible. Una decisió eficient no consisteix necessàriament a obtenir el màxim rendiment immediat, sinó a gestionar els actius culturals sense comprometre la seva continuïtat.

A partir d'aquest marc, el llibre recorre un camp notablement extens: cultura i desenvolupament urbà i regional, turisme cultural, comerç internacional, diversitat de les expressions culturals, educació artística, desenvolupament econòmic, propietat intel·lectual i estadístiques culturals. En cada àmbit, Throsby identifica les qüestions de política pública i examina quins conceptes i instruments econòmics poden ajudar a formular-les. La cultura pot contribuir a la regeneració urbana, l'ocupació, el turisme o la innovació. Aquesta contribució s'ha d'avaluar sense confondre els impactes econòmics amb la totalitat dels resultats culturals.

D'aquí prové la importància que concedeix a la informació. Una política cultural necessita objectius definits, dades adequades i procediments d'avaluació que permetin relacionar els recursos utilitzats amb els resultats obtinguts. Throsby revisa indicadors de producció, valor afegit, ocupació i participació, així com tècniques destinades a estimar valors que no passen pel mercat. En l'àmbit patrimonial, considera l'anàlisi cost-benefici, els preus hedònics o la valoració contingent. Davant la dificultat de mesurar el valor cultural, proposa descompondre'l en atributs i sotmetre'l a judicis experts.

El llibre és una aportació decisiva: impedeix identificar valor cultural i impacte econòmic, alhora que mostra que reivindicar l'autonomia de la cultura no resol les decisions sobre recursos, prioritats i distribució. També permet entendre que tota política cultural conté una teoria del valor, encara que no l'expliciti.

El límit apareix en el moment de convertir aquesta distinció en un procediment de decisió. La valoració experta del valor cultural deixa poc examinades les relacions de poder que determinen qui pot reconèixer-lo, quines formes culturals es consideren legítimes i quines experiències queden fora dels sistemes d'avaluació. La mateixa ressenya de [Lyudmila Petrova](#) [2] assenyala la necessitat d'aprofundir en el paper dels experts i en la seva relació amb els altres actors. El llibre dedica també menys atenció a les desigualtats d'accés a la decisió, als conflictes entre concepcions rivals de la cultura i a les formes de participació ciutadana en la definició del valor.

Llegit avui, la seva arquitectura continua essent especialment útil per ordenar el camp de l'economia cultural. El repte actual no és només mesurar millor els diferents valors de la cultura, sinó interrogar qui té l'autoritat per definir-los i com aquesta definició pot ser objecte de deliberació pública. (n. de l'e., 2026)

Referència

Throsby, D. (2010). *The economics of cultural policy*. Cambridge University Press.

Llibre registrat i disponible al catàleg bibliogràfic [C \[3\]](#)[ERCles](#) [3] especialitzat en polítiques culturals i pensament contemporani.

Categories: Llibre

Categories: Recursos i publicacions

Tags: polítiques culturals

Tags: economia de la cultura

Tags: finançament de la cultura

Tags: avaluació de polítiques culturals

- [4]

Source URL: <https://interaccio.diba.cat/en/blogs/2014/valor-pol%C3%ACtica-cultural>

Links:

[1] <https://interaccio.diba.cat/en/members/interaccio>

[2] <https://link.springer.com/article/10.1007/s10824-011-9138-2>

[3] <http://cercles.diba.cat/>

[4] <https://interaccio.diba.cat/node/4871>